

[Ømann.]

Derfor må de religiøse bidrag, der hidtil er fradraget i medfør af gavebestemmelsen i ligningslovens § 8 og forsørgelseskontraktreglerne i ligningslovens § 14, også fremover bæres af bidragyderne selv, ellers får vi ingen ligestilling.

Når det derfor siges i begrundelsen for ændringsforslaget, at trossamfundene ikke har haft rimelig anledning til at indrette sig på fradragets bortfald, kan dette jo kun sigte til skatteåret 1968-69. Det kan kun være en overgangsregel, og det ville være forkert at foregøgle medlemmerne af disse trossamfund noget om, at de eksisterende fradragsmuligheder i § 8 og § 14 i ligningsloven fortsat vil bestå også efter kildeskattens indførelse.

Vi må stemme imod ændringsforslaget om halvt fradrag for bidragene. Det går egentlig ikke ud på at gavne trossamfundene, for de har jo fået ind, hvad de skal have i dette kalenderår, og kan ikke få mere; der er kun tale om at bevilge en fradragsret til disse bidragydere.

Hilmar Baunsgaard: Vi har i udvalgsarbejdet både mellem første og anden behandling og her mellem anden og tredje behandling meget grundigt drøftet mulighederne for at tilvejebringe en faktisk og reel ligestilling imellem medlemmer af anerkendte trossamfund og medlemmer af folkekirken. Det er min opfattelse, at vi nåede frem til en fælles fornemmelse af, at den helt rimelige ligestilling kun kunne nås, hvis man gennemførte det princip, at de kirkelige afgifter i skattebetalingen fuldt ud dækkede udgifterne til folkekirken, sådan at medlemmer af andre anerkendte trossamfund ved at bede om fritagelse for betaling af de kirkelige afgifter kunne undgå, selv om de har en anden tro, at komme til at yde et bidrag til folkekirken. Gennemførte man ikke dette princip, opnåede man faktisk ikke ligestilling, så nåede vi egentlig ikke i skattemæssig henseende at respektere trosfriheden.

Vi må erkende, at ligestilling på baggrund af, at de kirkelige afgifter skulle dække alle udgifter til folkekirken, ikke har kunnet nås i forbindelse med dette års ændringer af ligningsloven. Vi kan derfor under disse omstændigheder, i den overgangsperiode,

der er tale om, til den endelige afgørelse kan træffes, støtte det af finansministeren stillede ændringsforslag, og vi agter her ved tredje behandling at stemme for ændringsforslaget.

Poul Antonsen: Som ikke-udvalgsberettiget er det først nu, jeg har haft lejlighed til at se ændringsforslaget. Jeg skal efter at have læst det igennem og specielt efter at have hørt hr. Hilmar Baunsgaards bemærkninger sige, at jeg med samme begrundelse som hr. Hilmar Baunsgaard vil kunne støtte, at loven indrettes som foreslået på dette punkt i år.

Finansministeren (Grünbaum): Jeg vil gerne her have lov til at give udtryk for, at mit standpunkt er meget nær ved hr. Hilmar Baunsgaards og heller ikke så langt fra hr. Ømanns. Når jeg alligevel har stillet ændringsforslaget, hænger det sammen med, at jeg i udvalget er blevet overbevist af de argumenter, der gik på, at man i udvalgsarbejdet i foråret faktisk havde givet disse trossamfund en berettiget forventning om, at de ville få lejlighed til på et tidligere tidspunkt at drøfte disse problemer. Det har de ikke fået, og de er nu i den situation at skulle tage stilling, uden at de har kunnet indrette sig på de nye vilkår. Under disse forhold har jeg stillet ændringsforslaget.

Jeg mener i øvrigt ligesom hr. Ømann og hr. Hilmar Baunsgaard, at vi bedst opnår ligestillingen ved at ophæve fradragsretten for de kirkelige afgifter. Det er dokumenteret under udvalgsbehandlingen, at der er mange små sogne i dette land, hvor der pr. kirkesognsmedlem er lige så store udgifter som i de pågældende trossamfund, og der er mange uden for de anerkendte trossamfund, som har lige så store udgifter. Derfor ville det rimeligste være, at man helt ophævede fradraget; men jeg er altså helt med på, at vi som en overgangsordning tager det med.

Hermed sluttede forhandlingen om ændringsforslaget.

Ændringsforslaget

vedtoges med 138 stemmer imod 17; 1 medlem tilkendegav, at han hverken stemte for eller imod.